

че жена ти е заминала, та да не би жена ми да дойде тукъ.

— Не, по добре да не ходя. Защото може да създамъ подозрение.

— Така е. Имашъ право... Но да бѣше почакалъ.

Мълчание.

Чува се хлопане на вратата.

— Не заключи ли?

— Не,

— Ето една непредпазливостъ. Чакай, че иде нѣкой.

IX.

Влиза Стефка. Тя е съ сжщия костюмъ, съ който трѣгна.

Шайновъ. (Като вижда жена си изтрѣпва).

Камбуровъ. (Въ смущението незабелѣзано излиза).

X.

Стефка и Шайновъ сами.

Стефка. (Спокойно). Изтрѣвахъ влака. Тази вечеръ ще пжтувамъ.

Шайновъ. (Развълнуванъ). Знаешъ жена... Я, както си облечена, да направимъ една разходка до ханчето! И отъ тамъ ще идемъ на влака... До тогазъ какво ще правимъ тукъ!

— (Весело), Добре! Само, че искамъ да се преоблѣка.

— Че и тѣй си добре.

— Не, не... трѣбва. (Поница да влезе въ стаята, дѣто влѣзе незнайната).